

היעד החדש: זו המדינה שארדואן נערך לכבוש חלקים נכבדים מאדמותיה

written by רות וסרמן לנדה | 17.01.2025

סוריה כבר איננה סוריה, אלא חלק בלתי נפרד מהאימפריה העות'מאנית המתהווה. זאת בדומה לעיראק, שהייתה מאז הנסיגה האמריקאית ועד ממש לאחרונה שלוחה נוספת של הרפובליקה האסלאמית של איראן.

המתרחש באזורנו שונה במהות מכפי שהוא נתפס בדעת הקהל העולמית: זהו כלל איננו סכסוך ישראלי-ערבי או ישראלי-פלסטיני, אלא מלחמת האסלאם הרדיקלי בעולם הנאור.

לא נכון גם לאפיין את ההפיכה שאירעה לאחרונה בסוריה כהתגברות המורדים האסלאמיסטים של אל-ג'ולאני על שלטון **בשאר אסד**, אלא כניצול טורקי של המומנטום, שנוצר בעיקר בשל המכות שהמטירה ישראל על הציר השיעי, בדגש על חיזבאללה.

מדובר למעשה במאבק איתנים בין האסלאם השיעי בהובלת איראן, לבין זה הסוני, בהובלת טורקיה ובמימון קטאר, כשכל אחד מהצירים מושך לכיוונו, שואף להתפשט על פני כמה שיותר טריטוריות ואוצרות טבע, וכן "לשחרר את ירושלים מידי הכופרים" ☞ דהיינו מאיתנו.

על ציר הזמן, ועד לכיבוש אותו יעד נכסף של הקמת ח'ליפות אסלאמית המבוססת על חוקי השריעה, כל אחד מהצדדים פועל נמרצות ליצירת תאים אסלאמיסטיים בשורה ארוכה של יעדים גיאוגרפיים במערב, ובכלל זה באירופה, קנדה, ארה"ב ואוסטרליה.

התוצרים של העבודה היסודית והשיטתית שנעשית בהקשר זה בעשורים האחרונים, הן על ידי איראן והן בידי גורמים רדיקליים סוניים, ניכרים מאוד מאז 7 באוקטובר ברחובות המערב בדמותן של הפגנות, גילויי אלימות קשה נגד המקומיים וקיומן של תפילות מוסלמיות המוניות במקומות ציבוריים ואף בצירי תנועה מרכזיים.

בה בעת, טורקיה היא לפי שעה הזוכה הגדולה מהמערכה האחרונה בסוריה. **רג'פ טאיפ ארדואן**, העומד בראשה, הוא למעשה אדריכל מסלול שינוע האנרגיה החלופי לאיראן, שיקצר ויוזיל את עלות האנרגיה לאירופה ולמערב, באמצעות מינוף השפעתו בגוש המדינות הטורקיות (טורקמניסטן, טג'יקיסטן, אוזבקיסטן, אזרבייג'ן ועוד) ובסוריה, כמו גם באמצעות הידוק הקשרים שלו לאחרונה עם ערב הסעודית.

כך בדעתו ליצור מסלול שיעגן את עליונותו ויגרום לעמי האזור והמערב לעלות לרגל לאנקרה. כל זאת, אלא אם האיחוד הישראלי-סעודי-אמריקאי יקרה וייתר את הצורך במעבר האנרגיה דרך סוריה, המצויה בשליטתו.

ארדואן האסלאמיסט וחסידי תנועת האחים המוסלמים מבין זאת היטב, ולכן הוא יעשה הכל כדי למנוע את הברית הזו מלהיכרת. יתרה מזאת, הוא מבין היטב את גודל הסמליות וההשפעה שיש לירושלים עבור העולם המוסלמי באשר הוא, שיעי או סוני, ולכן הוא מכריז השכם והערב על כוונתו "לשחררה" מידי הציונים הכופרים.

הצלחותיו, באמצעות המורדים הסונים בסוריה, רק הגדילו את תאבוננו להרחיב את האימפריה, ובד בבד גם למזער את האיום הכורדי בדמות האוטונומיה בצפון-מזרח סוריה. צעדיו נגד הכורדים ננקטים באופן שיטתי, ללא כל התנגדות מצד העולם "הנאור". תוך כדי הדיכוי הזה, הוא אף לוטש עיניים לצפון לבנון ונערך לכבוש חלקים נכבדים מאדמותיה.

חברותה של טורקיה בברית נאט"ו מעצימה משמעותית את האיום הנשקף לישראל ומבליטה את הצורך בפעילות מתוככמת ומשמעותית של ירושלים למיגור האיום [?] באמצעות רתימתה של ארה"ב לראייה מפוכחת בנושא שאיפותיה של אנקרה.

הדילמה של טראמפ

המלחמה האמיתית כאמור, זו של האסלאם הרדיקלי כנגד העולם הנאור [?] היא שצריכה לעמוד לנגד עיניו של הממשל האמריקאי הנכנס. אך עליו גם להבין שזו טומנת בחובה את אותו קרב איתנים בין האסלאם הסוני הרדיקלי לבין השיעי הרדיקלי, כששני הצירים הללו [?] כל אחד לחוד ושניהם יחד [?] מאיימים על יציבותן של מדינות רבות במזרח התיכון, ובכלל זה מצרים, ירדן ואיחוד האמירויות, וכן על המערב.

כל כתישה של ציר אחד תוביל בהכרח לעלייתו ולהתחזקותו של השני. כך היה כשהאמריקאים הובילו קואליציה בינלאומית מוצלחת כנגד דאע"ש בעיראק ובסוריה. כך הם הכשירו למעשה את הקרקע להשתלטות והתחזקות הציר השיעי באזורים אלה. כך גם יהיה לכשתינקט פעולה הכרחית וחשובה נגד איראן עצמה, בשל התעצמותה הגרעינית.

לכן, אם וכאשר ממשל **דונלד טראמפ** יכה באיראן [?] אל לו להסיר את עיניו לרגע מהציר השני, ומטורקיה וקטאר העומדות בראשו [?] שתי שותפות מורכבות ובעייתיות מאוד של ארה"ב של אמריקה.

פורסם במעריב, בתאריך 17.01.2025.